

altsaa ikke noget imod, at Udvalgets Endringsforslag vedtages; jeg ser deri en Tendens til, at Landstinget for det første har frasagt sig de Bestemmelser, man hidtil har fulgt som vedtagen Rettejnor, og for det andet ønsker, at der skal ses noget skarpere paa de enkelte Tilfælde, hvori der meddeles Indfødsret, og jeg kan virkelig heller ikke se, at der kan være nogen stor Ulykke i, eller at man med Føje kan optræde saa stærkt, som man her har gjort, fordi man udsætter Indfødsretsmeddelelsen — ingen har dog et bestemt Krav paa den — for de femtens Bedkommende og nægter den for nogle ganske enkelte, som ikke have kunnet faa kommunal anbefaling, og det har vel været Motiv for Udvalget til at nægte dem Indfødsret her i Landet.

Ordføreren (Stühr): Over for det ærede Medlem for Ute Kredts (Th. Nielsen) skal jeg først gøre nogle Bemærkninger. Jeg haaber, at jeg ikke har glemt, hvad han egentlig havde at indvende mod os; jeg tror nok, det var det, at vi skulde ville fastslaa en Grænse med 12 Aar. Det er, som det vil fremgaa af, hvad jeg videre vil sige over for de to kjøbenhavnske Medlemmer, jo ikke Tilfældet i den Forstand, at denne Grænse skulde fastslaaes som noget bestemt; det vil endog saa vise sig, at vi allerede denne Gang have taget adskillige med, som ikke have været her i 12 Aar, fordi vi, ved at overveje Forholdene for hver enkelt Bedkommende, ere komne til det Resultat, at de burde tages med. Meningen er altsaa, at vi have villet gøre gældende, at Spørgsmaalet fremtidig skulde afgøres for hver enkelt Ansøgers Bedkommende ved et humant Skøn over alle de Omstændigheder, som bør tages i Betragtning, og de 12 Aar ere kun en Regel, som vi opstille som almindeligt Princip, uden paa nogen Maade at ville gøre det til en Regel, fra hvilken der ikke kan gøres Undtagelse.

Over for de to ærede Medlemmer fra Kjøbenhavn (Det. Hansen og Knudsen) skal jeg sige, at jeg beklager, at de have fundet Udvalgets Betænkning saa uheldig, vag, selvmodsigende o. s. v. Det er naturligvis ikke min Sag selv at sælde Dommen derover, men det forekommer mig, at de Beviser, der førtes for, at Udvalgets Betænkning skulde være saa særlig uheldigt affattet, selv være en lille Smule uheldige. Det er dog noget, der ligger i Sagens Natur, at naar man ikke vil fastslaa bestemte Regler, der skulde gælde som Lov, men vil, at Sagerne skulde afgøres efter et Skøn, at der kun skal være almindelige Principper,

til hvilke man henholder sig, men som ikke skulde fastslaaes, saa kan det ikke undgaaes, at der kommer en vis Ubestemthed frem, men det ligger i Sagens Natur. — Et af de ærede Medlemmer klagede ogsaa over, at uagtet man fordrøede et langt Ophold, gjorde man dog den Indvending, at det, at Folk havde haft et langt Ophold her i Landet uden nogen Sinde at søge dansk Borgerret, var et Moment, som man skulde tage i Betragtning, idet man gik ud fra, at de da ikke havde brudt sig om det tidligere. Der vil jeg bede det ærede Medlem huske paa, at der er Forskel paa et langt Ophold og et meget langt Ophold, at der er Forskel paa 40 Aars Ophold og paa, hvad der ligger der under, og at naar Tilfældet er, at Folk i 40 Aar have levet her i Landet uden at bryde sig om at blive danske Borgere, har man Lov at se noget særligt i, at disse Folk nu ere komne i Tanke om, at det dog kunde være rart at blive danske Borgere. Jeg ser altsaa ikke, at der heri er nogen Selvmodsigelse. Der er nemlig blevet ansøgt om Indfødsret af Folk, som have været her i 40 Aar uden i den Tid nogen Sinde at bryde sig om at erhverve denne Ret.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Hjemsendelsen kan jeg henholde mig til, hvad den ærede Minister har sagt. Af de fire, for hvis Bedkommende Indfødsrets Meddelelse ikke foreslaas udsat, men ligesom nægtet, ere de tre Svenskere, som have været her længe nok til, at de ikke kunne hjemsendes, de ere forsørgelsesberettigede og kunne ikke miste deres Forsørgelsesret. Nr. 4 er Nordmand og er ikke mere end 45 Aar gammel. Han har 15 Aar tilbage, inden han naar Grænsen for Alderdomsforsørgelsesretten, og hvis han i de 15 Aar ernærer sig selv og lever her, og saa til den Tid søger Indfødsret, vil det vel ikke kunne nægtes ham at komme i Betragtning. Jeg ser ikke, at der er noget inhumant i, at man siger, at denne Mand, som for nogle Aar siden har faaet Understøttelse af det offentlige, ville vi nu ikke give Indfødsret. Det kan jo godt være, at han med Tiden kan faa det. Det er kun nu i Øjeblikket, at vi ikke ville give ham det. Naar det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (D. Hansen), sagde, at de bedkommende skulde ikke behandles som Rumre, men som levende Mennesker, saa maa jeg tilstaa, at det var en Bemærkning, som gjorde mig lidt ondt, fordi jeg er mig bevidst, at vi i Udvalget netop have bestræbt os for at behandle Ansøgerne som levende Mennesker og tage alle mulige Hensyn til, hvad Humaniteten kunde kræve lige over for dem. Der